

Preus de suscripció
3 mesos. . 0'75 ps.
6 " . 1'50 "
Un añ . . 3'00 "
Als venedors 25 ejes.
0'75 ptes.

Preus dels anuncis
Telegrafics de 15 pa-
raules 1'00 pta.
Cada paraula que
passe de les 15'05
Tàximes especials a
preus arreglats.

Valencia Nòva

SEMANARI REGIONALISTE

Defensor del Comerç, Indústria, Lliteratura, Cultura é Higiene y de tot cuant puga interesar á la Regió

Número sot, 5 céntims

La correspondència al Director
APAREIX ELS DUMENCHES

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Plaza d' Espartero, núm. 3, entresuelo
Valencia-(Grao)

Número atrasat, 10 céntims

No se tornen els originals
APAREIX ELS DUMENCHES

SALUTACIÓ

Una colla de joves tan amants de nostres tradicions y costums, desitjos del progrés y engrandiment de nostra patrìa, vos demana á tots vostra ajuda y entusiasme; baix la bandera quedespleguem caben tots, un sol pensament nos guia, la defensa de Valencia y sa regió; per això vos cridem á tots los valencians: «prou de lluytes y de odis que ningùn producte nos dona, uníssim davant del enemic comú, fem la unió de tots los valencians, pero no accidental y artifiosa com hasd' ara, sino ferma, que siga defensa de nostra térra, que defenga la personalitat de Valencia y sos interessos, fem un feix de nostres forces y alséim per damunt de tot la bandera valenciana, simbol de nostre ideal.

Esta es la rahó de nostra existència y á asó venim; á alsar cors y á elevar pensaments; á que los valencians treballen per Valencia: á recordarlos la obligació que tenen de ferla gran, ferma y rica.

Y ara un saludo á la prensa valenciana.

LA REDACSIÓ

QUI SOM

Cuant s' entra per primer vegá en una casa, después de saludar, se sól dir qui es el qu' entra y qué es lo que vol. Pues així mateixa, nosotros, después de haber donat nostra salutació sansera de veritat, al entrar en el estadi de la prensa y presentarmos per primer vegá a nostres volguts paisans, se creem obligats a dirlos qui som; y allà anem:

VALENCIA Nòva, serà un semanari purament regionaliste y per lo tant, no tindrà més política que defendre els interessos de son regió y aplaudirà á tot aquell qu' els defenga, sinse mirar color polítich, així mateix, sensurará al que sent son obligació, no heu fasa.

VALENCIA Nòva, serà un asicat constant contra la prensa seria, quant crega que no cumplix en son deure.

VALENCIA Nòva, no admitirà subvencions de res, ni per res y en tots els asunts que emprenga, parlarà clar y net.

VALENCIA Nòva, quant emprengua una campanya, no pararà hasta rematarla bé y en honra.

VALENCIA Nòva, admitirà totes les denuncies que se li facen, per faltes de sanitat, urbanisació y moralitat administrativa.

VALENCIA Nòva, es de tots els bons valencians y está á la seu disposició en benefici de Valencia. Tot asó es, VALENCIA Nòva.

«Valencia Nòva» y el directe

Dominats per el Poder Sentral, perduda la personalitat regional y olvidate nostres records antics, hui en dia no existim más que com á mans tributaris y sumisos vasals. Així es, que nos abofetechen, nos despreuen, nos fan les més inicues humiliacions, y encara es llevem el sombrero y doblem la espina pera dir molt sumisos y cortesos «Servidor de vosté». ¿Y es possible tanta humillació? ¿Y han de consentir sempre consternats, les vergones que nos ofren?

No. Es presis que despertem, que som un esforç, pera que abandonant nostra apatia, recobrem nostre antic prestechi y tornem á ser els que forem, es dir, dignes de podre's dir fills del Sid. La València, angustiosa y claudicà, ha dimittit y d' ella, no deu de quedar ni el recort. La València nòva, la de hui, deu de constituirse, de trobos de 'ànim' de cada valensià. El que no se senta inspirat per el amor á la térra, deu de deixámos lliure el camí, perque de hui en avant anem á reclamar y ha obtindre lo nostre, lo que de chusticia mos perteneix a y pera lo qual traurem totes les nostres forces y estarem sempre disposts á obtindre la victoria per les bones ó per les males.

Valencia demana en molta chusticia el directe, y el conseguirà, ó deixrà de existir, es cuestió ya, de amor propi; de vida ó mort. Valencia tributa 60 milions al añ y en té 20 de gastos. Barcelona ne tributa 75 y ne té 60: de lo cual se de duix que la finca Barcelona li rendix al Gobern 15 milions al añ y la de Valencia 40, els que san d' Madrid, molt tranquilament en sens mans lliures, y cuant se trata de otorgarmos una mala carretera, ó un simple ferrocarril directe, ya veeu á quin extrem nos toca arribar. ¿Tenim rahó pera demandar el directe? ¿Y en cara ya qui dia que han proposat els límits de la prudènsia?

Ya qu' estar enterats de lo que nosotros li entreguem al Gobern y de lo que este nos torna.

Pero es que nos ha conegut, y sap que no rallem més alt.

Deu dies ha estat la comisió en Madrid sufrint amagures, afronts y desilusions y res s' ha conseguit. Res, perque si se sien de les paraules, y no se posen ahon mos perteneix, no tindrem el directe. Per lo tant, obrem nosotros per si mateixos, si el volem y no se fiem dels que traten de enguixarnos. La majoria dels consellers de les companyies del Norte y Mich-dia, son... grans personaches, son... formades per personnes molt influents respecte als que nos han de considerar el directe, este no combé a dites companyies, entones pues, fàcilment se deduix que si nosotros no sei fem per damunt de tot y de tots no el tindrem, ya que cada ú obra segon son començeuia. Cuant la comisió s' en ana a Madrid digué: Volveremos con el directe ó con nuestras dimisiones, y han tornat, sinse una cosa ni otra. ¿Y es esta la conducta que debien haber seguit? Francament parlant, no. Puesto que tot valencià que desempeña un carrech public debia haber presentat la dimisió y crearli al Gobern una crisis. Pero anem que la apuesta està en pit, y may es tart cuant s'

arriba, si s' arriba pera be. Entre uns y atres, diuen que se farà la tercer subasta en la garantia del 5 per 100. Pues be, tingau en conter que si Valencia, Madrid y tota aquella pobles que estiguen interessats en la construcció del directe, no contribuixen en el seu capital, no schuden en la medida de les seues forces, no haurà ninguna empresa que heu mamprengs. Per lo tant, no tot han de ser paraules, sino obres. Deu constituirse una Chunta de Defensa qu' estiga sempre disposta a fer cumplir la promesa, esta Chunta, deu obrir llistes de suscripció pera que per mich de acoissons de 100 pesetes, se puga aportar algú capital pera anar ó achudar anar á la subasta. Cada valensià deu achudar en la medida de les seues forces y el que de per si no puga traure ninguna acoi, que s' achunte en atres pera poder traurela. Nosotros, els humildes valencians, els que no podent acallar els immensos crits de indignació, que llansa el nostre esperit al vore el despresit que fan de mosatros tots y de nostra ben volguda patria s' han desdit traure á llum este semanari, pera manifestar nostra més enérchica protesta. Nosotros en nom de VALENCIA Nòva se suscribim per una acoi de 500 pesetes, si se porta tal idea a efecte. Aso en nom del semanari; y particularment, oferim, anar de casa en casa si fora possible, pera achuntar molts poquets que facen un molt.

Este es el nostre pensar y lo que creem que deu ferse si volem tindre el directe.

Himne de llibertat

Per els monts jagants
resonen vibrants
els échos dels cants
virils y grecs.
Enoses d' amor,
ab noble cor,
en sa ger ior
la raça dels sirs....

Es la raça en que dorm el coratge
deis valents sarrasins esforçats:
es la raça dels fermes unionistes
que moriren per ses llibertats.

Si acabaren afronts y dominis
que sufrirem humils y abatuts;
ya la raça desperta á la lluita
per sa llengua y «usatges» perduts!

... Morí la pau que regnava
y devallava
per les hòrtes levantines,
y ara l' omplin nostra térra
v. ns de guerra
que la lluren d' esclavatje.

Y al vent ondeja orgullosa, com herald de
(la victoria),
la bandera de les quatre barres de sang y de
(glòria).

El odia centralisme 's derrumba;
la Nació torna á ser lliure y forta
y resonen vibrants cants y vitòrs
entre 's fruix sanguinosos de l' hòrt!
Y floreix el liri blau
de la pau....

Y al vent ondeja orgullosa, com insignia
(sacrosanta),
la baldera de les quatre barres de sang,
(trionfanta!).

J. M. MUSTIELES

¡Valensians, despertem!

¿En què pensem valensians?

Seguix sent nostra ben volguda Valencia la senyienta d' Espanya, seguixen regatxanacs totes les nostres aspiracions y moltes d' elles ca si totes, se quedan sinse satisfacció. Valensians el Gobern mos trau anualment 60 milions y en cambi, posa trabes á totes nostres iniciatives y desidios d' engrandiment, tratamnos com á paletes, al destinar vergonoses sumes pera l' enseñanza, obres públiques y demés nesesitats de la rechió. Y no es asó lo dolorós, sinó que no satisfet en explotarmos de la manera tan infusa como heu fà, encara mos insulta y es burla.

¡Pobra Valencian Nostra existència es una lucha contra el Poder Sentral, contra els de Madrid, estém en continua oposició, y com es natural, en tota eixe de luches, pert el més fluix. Pues be. Si es així, ja qué aguardem els valensians? ja qué aguardem pera achuntar-se tots evitant nostre color politic, y en el elevat esperit de defendre nostra terreta? No heu retrarem més y anem á per nostra redensió.

Ya un axioma que diu: *Las partes comparten el todo*. Pues si això es així, pera qu' el tot siga perfecte, presisa que heu siguen les parts. Entones, rechenerense les rechions espanyoles, y cuant estos huestigen, Espanya, estara rechenera. ¿Y com s' han de rechenerar? Pues olvidant tot siudaté les dilerencies polítiques que puga tindre en els seus semejans y achuntarse pera luchar en benefici de la seu rechió contra el poder central y poderse administrar cada rechió de per si, sinse necessitat de ninguna tutela perniciosa. Es fasil que perque defensem estes idees, mos se se tache de voler ser separatistes. No, molt al contrari. Els regionalistes, els que no tenen més credo ó ideal politic qu' el engrandiment y millora de la seu rechió; els que ans que politics son amans defensors de ella y treballen y luchen pera ferla digna de la nació que sempre son glòriosa; els que al glòriós crit de Viva Espanya han derramat la sanch en odioses guerres defendent lo que sols per el dret de conquista nos pertocab; els que, en una paraula, han contribuit a formar la historia de Espanya, glòriosa algunes voltes; desdichada atres més, no podem dirse separatistes ni consentir que ningú naixut mos eu diga. Ara té, si d' Espanya no heu volem ser, de Madrid, si, de la vila del oso y del madroño, ahon acudix la aristocracia territorial, la banca, els representants de la Nació, y disponen de la riquesa pública, ahon se consentren les grans empreses que obliguen a variar de pensar y sentir segons els convé als mangonechaors de la Nació, y disponen de la riquesa pública, ahon se consentren les grans empreses que obliguen a variar de pensar y sentir segons els convé els mangonechaors de la Nació, deixant a ésta desamparada y tenint ella de per si que traure les seues naturals enerchies pera la propia defensa dels interessos de cada rechió, d' ésta capital que tan mal trata a les províncies, d' ésta hermanastrada, que tan mal trata a les seus hermanes més chi-quetes, d' ésta, si que volem separarre, volem, que cada ú menche segons treballa, y no treballar totes les rechions, pera que la